

PER UN EURO...

En Toni havia rebut 50 cèntims d'euro d'una propineta que li havia donat la senyora de la torre del costat, per un petit servei que li havia fet, de treure a passejar el gosset. I s'estava pensant què es compraria a la botiga de "xuxes", que hi havia al cap d'amunt del carrer.

Feia els seus comptes: 20 cèntims per un xiclet inflable, 10 cèntims per 2 caramels de taronja, i encara n'hi quedaven 20 més, potser per a una "pegadolça", o millor 3 caramels engomats, de llimona. Sí, ja havia fet els seus càlculs. Avui estava de sort, passaria una bona estona rosegant tots aquests dolços; però abans d'entrar a la botiga, li van venir al cap les paraules que sempre li deia el seu pare: *-“Has de ser organitzat en tot, també amb els teus diners. Fes-te una guardiola i administra el poquet o molt que t'anem donant. Si de petit ho malgastes tot, sempre ho faràs així, i a la vida és important saber-se administrar i guardar”*.

Ell sempre s'ho gastava tot, tenia la mà foradada. Diner que queia a les seves mans, diner que li durava molt poca estona. Era massa la força del desig i sempre acabava a la tenda de la Mari, que així es deia la botiguera.

Potser seria el moment de començar a estalviar. Prou que en sabia d'administrar-se pel seu plaer personal: 20, per això, 10 per allò...

Ja està!... Suprimiria els 10 cèntims dels dos caramels de taronja i quan arribés a casa els posaria en una capsa que tenia a l'escriptori. Així ho va fer, va comprar el que havia programat, llevat dels dos caramels, i els 10 cèntims estalviats van anar a la capsa.

En dies successius, de qualsevol propina de l'avi, de la veïna, la tieta, quan venia a veure'ls, anava separant alguna cosa, no pas gaire, i se la guardava. La força de les "xuxes" era molt gran i tirava massa.

Havien passat dues setmanes des del seu primer estalvi i a l'obrir la capsa, va comptar els estalvis i just hi havia un euro. Tenia un euro i per a ell això era ser ric.

El va agafar i va marxar decidit a veure en què el podria emprar.

Va tenir la sort de trobar-se a l'avi Quim, que estava treballant a l'hort i va explicar-li que tenia un euro i pensava invertir-lo, però no sabia en què.

-“Avi, què podria fer amb un euro? El pare sempre diu que els diners estalviats s'han de saber col·locar bé, que et donin rendiment”.

-“Home”, -li va respondre l'avi- “un euro no és gran cosa. No pots portar-lo al banc, que no t'obririen un compte amb això; però... tinc una idea”.

-*"Digues, avi"* -li va respondre en Toni, tot orelles.

-*"Tu que tens un bon jardí, planta-hi unes mongeteres. Un sobre de llavors val això: un euro. Jo vaig començar plantant-ne poques i ara mira quina benedicció d'hort que tinc"*.

El noi va marxar tot content a la botiga de plantes i va comprar el sobre de llavors de mongeteres.

Les va plantar en un raconet del jardí de casa seva, i tenia cura de regar-les, tal com li havia explicat l'avi Quim.

Un bon dia van sortir unes plantetes menudes, menudes, que van anar creixent, i amb el temps van ser unes mongeteres que van donar un bon grapat de mongetes tendres d'un verd preciós. El noi, tot cofoi, va explicar al pare i a la mare la seva inversió, i ells tots contents el van animar a seguir endavant amb aquell petit negoci.

En Toni ja no somiava amb les "xuxes" com abans. També se'n comprava, però sabia administrar-se bé, i el seu nou afany era guardar per invertir en noves mongeteres. El pare li va proposar ser el seu soci, aportant un capital, però ell devia també seguir invertint i cuidant aquell hort que creixia cada vegada més. Així ho van fer, i ara ja tenen, a més a més de mongetes, tomàquets, carbassons, i fins i tot melons i xindries.

En Toni i el seu pare se'n cuiden. L'un després de la feina de l'escola, i l'altre, quan plega del taller mecànic on treballa.

En Toni es va convertir en un noi generós i sabia compartir els fruits de l'hort familiar amb el qui ho necessitava. I explicava sempre a tothom com, amb un euro estalviat, amb un bon consell d'un amic, l'ajuda dels pares, i el seu esforç, refusant el plaer que li donaven tantes "xuxes", va poder aconseguir aquell hort, que l'omplia de felicitat.

Hem d'aprendre la lliçó de saber administrar-nos bé el poc o molt que tinguem, i posar la il·lusió en l'esforç i el treball, que segur que donaran el seu fruit.

Montserrat Llopart